

Ügyszoba Országut Kunewalder ház
Lukács és társ. nyomdájában. Egyedül
itt fogadtatnak-el az előfizetések is.

Előfizetés.

Pesten.

Félévre helyben 6 ft. pp.
Negyed évre 3 ft. pp.
Egy hónapra 1 ft. pp.

Felelős szerkesztő: **Lauka
Gusztáv.**

Vidéken előfizethetni minden posta-
hivatalnál.

Előfizetés.

Vidéken.

Három hónap vidékre 3 ft. 24 kr.
Hat hónap 6 ft. 48 kr.
Egy év 13 ft. 36 kr.

**Kiadó
Lukács László.**

(D O N G O.)

Pater Kazimir.

Üres hordóknak illatos hűsében
Ül a barát, és könny ragyog szemében,
Mit gondoltok talán imádkozik?
E bús komolyság, s könnye vén szemének
Rég mult korára tán halotti ének —
Tán a menny üdvéről gondolkozik?! —

Úgy van, búsán tekint évek sorára,
Olly sok dísznő, és guardián torára,
Midőn özönnel folyt a potya bor,
Midőn az ájtatosság mámorában
Részegen dőlt le pincze gádorában —
S most már nagy szomjan olvasót sodor.

Piros arczának hajnalszínü éke
Réz orra — e badár idők emléke,
Milly sápadásba kezd indul már?
Habitúsán, hol eddig bornyom volt.
Tarkállik egy pár komor tobák-folt,
Öreg csizmáján kövé vált a sár.

Fejét a nagy bú földfelé hajtotta,
Szemét homályba vonta, a rátolta —
És a dió, most is torkán vagon;
Mehúzta a bőjt s a kor forradalma
És a sovány koszt epeztő hatalma,
Elsenyveszté páter Kázmért nagyon!

Úgy megfogyott, hogy már most csak 4 mázsa
Ő, a ki midőn zöld volt az uj árpa,
Hatszáz kilenczvenhét fontot nyomott.
Most már csak akkor téved a korcsmába,
Ha jó szív kétgarast, nyom a markába,
Pedig nem régen még mindég ivott.—

H'ja mulandóság sorsa e világnak!
Nem adnak bort már a minoritának,
S még tán el is üzik szegényeket;
Kik úgy használtak az emberiségnek,
Adván példáját a szent hereségnek
S gerjesztve szent életre többeket.

Ezért búsul úgy Kazimir magában . . .
Hiába áll meg pincze gádorában,
Üres hordókat lát csak, merre néz, —
Zsebét hiába forgattja, s kutattja —
Biz azt egy fél krajczár se háborgatja,
S üresen visszatér a fáradt kéz.

Szegény páter! hűját hová temesse —
Elvesztett üdvét merre, s hol keresse?
Megy a templomba, az oltár felé —
Vén ajka rezgve mond zavart imákat —
Kiíssa mind a boros ámpolnákat, —
S ledől, mint omlás az oltár elé.

Okolicsányi Zsigmond.

Felszolamlás.

Azt olvasom mindég a hirlapokban: Vesze-
delemben van a haza — — —

Édes honfi társaim! nincs itt veszedelem!
Hát hol volna az a veszedelem? hiszen
most minden legkisebb nemzetek is gondolko-
zni kezdenek azt mondják, hogy a szerbek (Rá-
czok) a vagy a Slávok ki akarják irtani a magyar
nemzetet!!

Ennél nagyobb hazugság nem volt a vi-
lágon! — —

Hát a szláv nemzet nem volt e-a legosto-
bább zsoldosa az önkéntességnek?

Most olvasom legkedvesebb Kossuth lapja'im
oltan azt találok, hogy a Horvátok nagy hábo-
rúra készülnek — de hová? s ki ellen? Magyar
s a Horváh egy testvér — Hát hová s ki ellen?

Nekem nagyobb emberem nincsen, mint
Kossuth, én pánmagyar, s pánszláv s pánember
vagyok, — előttem a magyar ministeriumnak em-
berei az emberiségnek csillagjai.

1826-ban kiadtam egy munkát elementa
universalis linguae slavicae akarván, hogy a test-
vérek ne veszekedjenek, — — — születtem ár-
va megyében Vávrečskán, hat évig Kalazanti
szerzetes tanítottam, — a régi haszontalan tanul-
mányokat elvégezvén B. Wencheim József 14
évig neveltem. most lakásom soroksári utca 189
tulajdon hajlékomban.

Röviden azt mondom én be megyek pipa
szóval a ráczok sáncaiba — mert ez nép, pipa
szóval megyek Jelacsichoz az az a Horvátok-
hoz — hát honnan ez a fételem.

Herkély János

Ömlengés Blankához.

Nemes hajadon! Alkonyarczod biborhavá-
ban oh látom miként olvad a köny, nemes ösz-
tön óriási balzsamossága feszíti azon kebel gyö-
nyör édes hajlamát, mellynek káprázata a déli

öv zátonyillatát kējárba szorítja, és e kebel a tied, és te mégis olly kegyetlen vagy. Tekints alattad fetrengő imádódra és ne gyötörd azon állhatatos kényszer szétdarabolt hajlamát, mely a legvulcániabb gyönyör mámorától melegítve, kéjterhelt álmok halmaít szomjazza. —

Nincs üdv a földön! miért hogy a déli báb törpe gúnyt szór a csillagok seregére és a szerelmi otrombaság krumplin hizott geniusa nyugodt kegyvesztés hatósága alá löki azon szellemi nyögdécselés híveit, kik ösztönszerű makacsság halványsága által igyekeznek semmivé tenni az ördögi ábrándingerek sétatoton tánczó mumiáit Oh Blanka ölj meg! Szemed villámai aprószőlő modorában alakíták vakonszerű kerületté szívem marcsona tespedéseit, s fulánkon hizó azon csenevész állapotok kivonatát, mely a kender-szarítás mogorva hatalmát szeplőlően nybus koporsójába kárhoztatja. És én nam tudok mg-halni, oh ha volnék szapora lóhermag és ijesztő váza azon absolut többség sápadt kifolyásának mely szived ábrándkegyezte ihletéseit madárhangú verklikkbe szivattyuzza, oh akkor lennék én boldog, de így elveszek, mitéve kebelösztonének sohajalkonyában ólálkodó pávián és szívem fölött kétélű fohász tompa kotnyeleskedése fogja verdesni a levegőt, melyet te megmérgeztél, s mely engem detto megmérgeztél. Irtam haldokolván, Blanka vale! még ugyan irok, de — már — nem — é — l — e — k.

Folytonos újabb hírek.

Reggeli 8 óraker keltem fel. Ne csudáljatok kedves olvasóim, hogy illy későn; mióta a világ forr, s az emberiség forradalmakat csinál, nagyon megköszönhetjük, ha éjjeli 12 óraker elnyugodhatunk, a zaj, spectaculum, ordítóások, s több effélék miatt. Félkilenczre kákabélű szedöm kopogtatott be szobámba kéziratért. 1848-diki jul. 1-seje óta, a szedőnél nincs rémitőbb ellenem, napról napra, óráról órára kéziratért gyötör, — s a mi legrettenetesebb inplacabilis.

„Tudja e a tens ur mi ujság!?”

„Az az ujság szörnyeteg, hogy nincs még kézirat, — de mindjárt irok!”

„Az nem ujság, az mindennap ugy megy, kétszer, háromszor kell kéziratért szaladgálnom! . . .”

„Nos hát mi ujság!?”

„A francziák közöl igen sok tisztetekt láttam az utcán tegnap, azt mondják a közkatónák ké-

sőbb jönnek segítségünkre! igaz-é ez téns ur!?”

„Igaz!”

„Ajánlom magamat!”

A szedő elment. Kopogtatás. Szabad!

„Megegedjen nagysád, hogy kissé elkéstem, de Emődi ur, ha ujságot mondok, szereti azt részletesebben hallani, s így kevésse tovább kell piszmognom a beretválással.”

„Hát micsoda ujság van megint!?”

„Hát nem tetszett hallani. A deputatio Bécsbe szerencsésen felérkezvén, délután azonnal beszélni akart a királylyal, de a kamarilla ellenzette, katonaság állott ellene, az academiai legio azonban csatlakozván, erőszakkal törtek be ő felségéhez, a jó király mosolygott, s mindenre azt mondta igen!”

„Nem hallottam én erről uram semmit!”

„Azt is beszélnek, hogy a munkások mind jönnek Pestre a mi segítségünkre. Tegnap este meg a Zrinyiben egy ur mint bizonyost állította, hogy a Debreczeniek körülfalazzák magokat. . . . Hát azt hallotta nagysád, hogy Pálfi urfi a Marczius szerkesztője meglötte. . . . ugyan hogy a manóba is hívják, izé. . . . ejnye na, pedig nagyon ismerős név. . . . nyu. . . . nyá. . . . á. . . . os. . . . nyos. . . . nem jut eszembe ha megölnek sem. . . . Ajánlom magamat. Servus.

Öltözködéshez fogtam. Alig kötöttem meg nyakkendőmet ex canonier inasom sompolygott szobámba.

Jó reggelt kívánok a téns urnak! rosz hírek járnak ismét!?”

„Mi baj Gyurka!?”

„Az a baj uram, hogy Jelacsics Budán lesz vasárnaphoz egy hétre, s a ki ráczul nem tud, felakasztják. . . . nagy baj ez uram!”

„Ugyan kitől hallja kend ezeket a marhaságokat?!”

Nem multság ez uram, hanem nekem ezen ujságot Dobsa ur mondta, ő pedig Perczel urtól hallotta, kinek Pulszky ur irta Bécsből. . . . Pulszky ur pedig tudhatja mert ő Bécsben lakik közel a királyhoz. . . . ej uram meglássa csak milyen spectaculum lesz itt, tudok én már efféle esetet, Midőn Dijonban voltunk Franczországba, beszélte egy vitéz barátom, hogy a melly várost az ellenség beveszi, azon város embareinek jaj.

„Tre bien!” Ebédre indultam. Közel Kecskés szivar boltjához Zerffivel találkoztam.

„Hallottad e Guszti a legujabb ujságot?”

„Na!”

A király azt nyilatkoztatta a deputationak hogy mindent mi Mart. 13-ika óta történt, illegálisnak declarál!

Ez alatt megérkezett Remellay.

„Nem baj! Épen most kaptam Olaszországból levelet, 140.000 franczia már Anconánál van.”

Avval mi hamarjában nem sokat érünk felt komolyan, miután egy regiment Krebs vagy Krems pedig Budakeszin tanyázik!

„De az igaz, folytatá Remellay — sőt a Rákoson én tegnap egy zászlóalj kék és egy zászlóalj vereshajtókást is szemléltem!

Vigyen el az ördög benneteket, hiszen ti desperatioba hoznátok Szemerét is, pedig az csak nehezen desperál.”

Adieu! Adieu! Adieu.

A Sasvendéglőbe mentem, az asztalnál találtam Dedinszkyt.

Tudsz e ujságot Guszti!?”

„No de mennyit!”

„Én is tudok ám pajtás, még pedig furcsa ujságot.

Most hallottam, még pedig ministerialisembertől, hogy 13 franczia tiszt mulat Pesten. Ez egy. A másik még érdekesebb ujság, hogy Radeczkyt valami Kamuczi nevű olasz virstilis az utcán pamuttal agyon lötte.

A harmadik végre s ez leghitelesebb Jelacsicsot a Horvátok királynak kiállították. Na láthatja most Austria mi vezérelte az imádott bánt. Lélekszakadva jött egy orvos, isten tudja hogy hívják.

Épen most jövök a duna partról, a követekek megérkeztek.

Na! na! na! mi! hogy! jó! vagy rosz! széna vagy szalma!

Zsup! uraim zsúp! a király 10-én lejő, s majd meghatározza a formákat,

Miféle formákat határoz meg!?”

„Én csak annyit hallottam, hogy meghatározza a formákat.

A forradalmi csarnokba mentem kávézni. Mikor beértem bizonyos nagyszakálu általam ismeretlen egyén Debreczenből kapott levelet olvasott, a végét hallhatám, *ilyetén formán hangzott:*

„. . . . nagyobb rész hitetlenkedni kezd, sőt többen sajnálják, hogy fiukat eleresztették, noha a józanabb rész örül, hogy hazájáért áldozhatik Stefkóné meghalt májduulásban. . . . barátod Samu.

Károly a főpinczér kíváncsias arccal köseledék felém, és suttogva kérdezé: Herr von ist es wahr, dass mann in Ofen 135 schwarzgelbe Fahnen ausstecken will.

Möglich, felelék komolyan és elfordultam.

Hát az isten áldjon meg Guszti, ha nem lát nálak.

Mi bajod Estván, tán el akarsz menni!

„Még pedig a legveszedelmesebb postra, a a Neugebaidehoz,

Miért?!”

„Hát nem tudod. Hogy Szombaton criminalis csavall lesz, beszeczczozni kell az ágyukat.

A forradalmi csarnokból hazafelé Emichchel találkoztam.

Hallotta, hogy Bécsből 2000 ember jő segítségünkre, sőt sokan azt beszélnek, hogy húsz ezer. —

Hallottam illyes valamit!

Hallotta, hogy a francziák negyven ezezen beütöttek Olasz országba?

„120,000 vannak Anconánál,

Lehetlen!

Becsületemre. Sőt többet mondok, Cavaignac publice a piac közepén nyilatkoztatta ki, hogy vagy egész Europa szabad lesz, vagy vér

FORRADALMI FASOR.

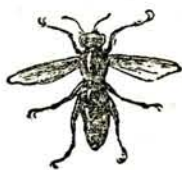
fog folyni még pedig tömegben! Cavaignac pedig nem szokott vicczelni!"

Öt óráig nem hallottam ujságot. Öt óraker egy gyanús ember látogatott meg huszast kérvén kölcsön e szavakkal: Nem sokáig alkalmatlankomár, a mint mondják Árvában már kiűtött az Anarchia diplomatice rásolhattunk.

„S diplomatice majd fel is akasztják az urat, mindegy uram politicushalál lesz, az pedig grandios!

9 óraker vacsorára mentem. Minden ujságokat recapitulálva végig kellett hallgatnom.

Iróztató álmaim voltak.

Ördögszekér.

Történt egyszer, biz én nem tudom már mikor hogy bizonyos helységben a német sogorok veszedelmesen megijedtek. Ijedstegőknek okát, mások a közeledő szerb atyafiak csintalanságán alapíták, magok a német sogorok azonban ugyanazt (már mint az ijedség okát) egyenesen a nemzetörség eszméjében találták eldugva.

Egyébiránt akár hol volt eldugva bedugva elég az hozzá, hogy a német sogorok ijedelme olly fokra emelkedett, miszerint nem csak tanácsosnak látták, hanem a söröspoharak és egymás közt elis határozották menykő (az az rácz) háritóul az austriai lobogó kitüzését. E határozványt meghallotta valamiképp a földesur is a szolgabíró is kik mind a ketten hátor férfiak, t. i. a földes ur és a szolgabíró, ezen világrendítő határozványnak még in idea az az a sörös poharak mellett lecsépelendése hazafias tekintéltől segély végett megkerestelék és szerencsésen meg is találták a szomszédhelységben egy jó barátjokat, ki történetesen nemzetöri kapitány volt. A segélyre hívás hangjai nem valának kiállító szó a pusztaban, mert a felhívott kapitány, ki különben minden barázda billegelőnek alázatos szolgálja, még a felszólítás estéjén parancsot adott ki miszerint más nap reggel minden nemzetör fegyveresen az ő udvarára rukkoljon. A kirukkolás nagyszerű okát ő ugyan titokban tartotta, hanem azért minden ember jól tudta hogy másnap a megijedt német sogorok ellen kell kutyaolni. A kapitánynak egy criticus éjszakát kellett átvirasztania. Majd jövő napi fények győzelem, majd a győzelem után következő fáklás felmagasztaltatás édes előérzelmei kergették el pilláiról az álom angyalát. Nagy nehezen megviradt. Akiparancsolt armadia, boszuságára kapitányné asszonyom ő nagyságának reggeli hat óraker a kapitányi curián találta magát.

Rövid tanácskozmány után, melly egész óra

hosszáig tartott ugyan hanem azért szokás szerint mi sem lóggott ki belőle újabb parancs végett megindult a városházához, hol is délelőtti 10 óra tájban mind a kapitány úr, mind pedig az ő armadiája oda utasított :hogy, miután a szomszéd helység lakosai, kik ellen mint lázadók ellen a nemzetörsereg indulandó vala, nagyobb részt kapálni és kaszálni vannak, sziveskednék minden becsületes ember haza sétálni s napi foglalatosságához látni.

Némellyek, kik a kapitányt rövid orrunak és hosszúlátásának ismerik, csodálkozva hallják e történet után, mikép a kapitány minden hosszúlátósága mellett sem lát tovább az orránál, s a mennyire rövidül látása, annyira hoszabbodik az orra! Ah! minő concrast! ne hidjétek!... csupa rágalom, csupa rágalom.

Országgyűlési teremünkön 14 ajtó van, de csak 7 ajtón lehet belemenni, 9-en pedig ki lehet, belőle jöni, és így több kibuvó ajtaju van. Nem csuda hát ha sokan nem ott jönnek ki a hol bemennek, és nem úgy jönnek ki a mint bementek, — az a hivatali mézesmadzag, az csak jó filum. Még a multkor mondtuk már, miként bizonyos B. követ ur kir. táb. ülnök akart lenni, hanem hogy az istennek különös gondviselése hogyan mentette meg tőle... az actort és incattust? — az okát már máskor is de különösen ma vettük észre.

Azért is én hat annyi mondok egyszer mindenkorra, hogy nem bolond ám az eklezsia, hogy valakit hivatalnokká tegyen — azért mert a minister beszédit éljenzi — a baloldallakat pedig a nélkül, hogy kihallgatná és értené, hogy mit fejtenek ki — (egy kis talentum kerülne ám pedig azoktól aquisitumul) egyik szemivel a minsterre, másikkal az órára néz, hogy tudhassa az időt, a melly alatt lebögi és kiabálja, hogy így a naponta eleibe vesztegetett iv papíron következő számitást tehessen:

$\frac{3}{4}$ 11-re 3 percz hiján Madarászra bögtem és kiabáltam — ez tartott 11 óra és 13 perczik. A rögtön erre adott ministeriális beszéd alatt fejemmel és nyakammal mindig félbe szakasztás nélkül integettem, s bolintgatások közt, ha rám nézett naivon mosolyogtam (mint a pék jószága a zsemlére) sőt lasacsán (hogy ő halja) tapsolgattam is (lám nemcsak a bandinál használ teuyer), sőt a mi több lábam is mozgott, Nyárit meg is rúgtam volna, — — ka mellettem lett volna, a meg Patait ütötte volna meg — azt gondolván, hogy az rúgta ódalba, ezek azután rendre utasítatva elvesztették volna népszerűségüket, megis rovattak volna déli 12 óráig, — és így hivatalos lelkes fáradozások — 12 percz hiján $1\frac{1}{2}$ óra.

A minister bejövetelekor complementiroztam szerényen 10 perczig, e miatt 2 perczig betörtött az orom: suma summarum = másfélóra.

Egy órai olly hivatal ezer, félóra félezer

és így 1500 pftos hivatal. Hohó!

Ezért uram bátyám hivatalt nem kapunk, hanem a' már 2-féle számadásokat megtartjuk, hogy ha valami császár lustái név alatt hivatal nyílik ajánló levél legyen. — Ki kell halgatni ura bácsi a' beszélőket. — vigyázni kell, hogy mit beszélnek, combinálni kell, combinálni egy kicsit ha okos szót hall, és okosan megczáfolni, — nemcsak akkor kell ám fület hegyezni mikor valaki az érzelmek kimondhatatlanságos és fájdalmas zúzoti feljajdulásának keserü tapasztalások leülepedett iszépjából tenyészett búvirágn k fanyar gyümölcséről beszél, azután türelem kell, kiirtás, nem lehet mindenki kir. táblai ülnök, az ipar, a' földmivelésre is kell ebben, mert nem lehet ám mindjárt kinyalni a' sásás fazekat!

Sámuel karamat

MŰVÉSZET.

Szerelmei Miklos műkönyomdájában Pesten megjelent, és minden mű- és könyvtárban, a kir. tábla ítéletével együtt 1 pengő forinton Szentmáriay Ferencz arczképe, ki 1795-iki május hava 5-én Budán a vérmezőn Martinovics és társaival Magyarhon szabadság vértanujaként esett el.

A mű szorgalommal, ügyességgel, és művészi tapintattal van kivive, s bizonyos minden szabadlelkű magyarnak kedves emlék leend, ki hazája boldogságáért és szabadságáért, szintugy mint a nemeskeblű Szentmáriay örömet óntaná életét.

Ajánljuk e képet mint műemléket is a közönség figyelmébe.

 Hónapos előfizetést nyitunk september, hó 1-sőjétől a Magyar Charivarira 1 ft. pengőjével. Előfizethetni egyedül kiadó Lukács Lászlónál, országut Kunewalderház.